

MEGTÖRTÉNHEK-E A NAGYPÉNTEKI ÁRULÁS ISMÉT?

„A tanítványok úgy tettek, amint Jézus parancsolta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát. Amikor este lett, asztalhoz telepedett a tizenkét tanítvánnyal. Evés közben így szólt: "Bizony, mondom néktek, hogy közületek egy el fog árulni engem." Erre nagyon elszomorodtak, és egyenként kérdezni kezdték t le: "Talán csak nem én vagyok az, Uram?" pedig így válaszolt: "Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. Az Emberfia elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik." Megszólalt Júdás is, az áruló, és ezt kérdezte: "Talán csak nem én vagyok az, Mester?" "Te mondtad" - felelte neki.” Máté 26. 19-25.

A nagypénteki események, sok tanúságot szolgáltatnak a Krisztuskövet k számára, így a Júdás tette is ilyen, de mi a tanúsága? Az, hogy b nös, megtéretlen volt, és nem volt igazán a Krisztus követ je?...

A húsvéti történetnek egy nagyon nehezen érthet része az, hogy Jézust az egyik tanítványa elárulja. A mai kor egyik magyarázata, mely teljesen idegen a Bibliától az apokrif Júdás evangéliuma, mely megpróbálja a nagypénteki eseményeket, és a megváltás történetet a fejetetejére állítani, és a megváltás tényét elbagatellizálni. Nem új kelet próbálkozás, csak egy újabb...

A Mester Júdás szívében zajló események ismeretének tudatában mondja az utolsó vacsora közben: Egy valaki elárul engem! A tanítványok többsége ett l megdöbben és így kérdezgetik egymást, és az Urat: Talán én?... A Júdás tette el remutató, és az emberre jellemz : Addig, míg el nyöm származik bel le, addig követem Jézust, amikor úgy látom, hogy nem felel meg az én személyes érdekemnek, akkor feladom, elhagyom, s t elárulom! A ma spirituális gondolkodói, akik úgy gondolják, hogy ki vehetnek részeket a Bibliából, és a saját elképzeléseik szerint új történetet, új Jézus képet, új megváltás történetet állíthatnak össze – gyakran ezt teszik. Pedig ez nagyon kockázatos igyekezet: „És a mi Urunknak hosszút rését üdvösségnek tartásátok; a mi képen a mi szeretett atyánkfia Pál is írt nektek a neki adott bölcsesség szerint. Szinte minden levélben is, amikor ezekr l beszél azokban; a melyekben vannak némely nehezen érthet dolgok, a miket a tudatlanok és állhatatlanok elcs rnek-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a maguk vesztére.” II. Péter levele 3. 15-16.

Mit mondhat ma számunkra ez a régi történet? Hiszen, mi nem árulhatjuk el az Urat, mert már nem akarják elfogni a papok, már nem kell felszabadítani a zsidókat a római iga alól, ma már nem fenyeget ehhez hasonló veszély... Vajon ma nincs meg annak a veszélye és esélye, hogy a Krisztus követ i elárulnák Mesterüket? Nagyon sokan vannak akik, csak ilyenkor emlékeznek meg Jézus Krisztusról, vannak, akik még ilyenkor sem, vannak, akik úgy emlékeznek rá, mint egy régi dologra, történésre... Vannak, akik saját érdeküket helyezik a Jézus érdeke elé, vannak akik, csak annyira fogadják meg szavát, amennyire el tudják fogadni, amennyire összeegyeztethet a saját akaratukkal, vannak, akik nem is kérdezik meg az Urat: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem... Nem jutnak el odáig, hogy ezt mondják: Legyen meg a te akaratod... legyen nekem a te beszéded szerint...

Ma, az ünnepekre készülve, aktualizáljuk Jézus szavait: Közületek valaki elárul engem! ... Vajon ki az, aki ezt teszi az Úrral? Talán én?

Vizsgáljuk meg a magunk életét ma, hogy nem vagyunk-e éppen azon az úton, amikor Mesterünket akarjuk elárulni! Talán a látszat alapján nem lehet megállapítani, mert minden olyan, mint máskor. A szavunk talán, még mindig az Úrról beszél, azt gondoljuk, hogy az Úr mellett vagyunk, mindent igyekszünk jól csinálni... de a szívünk már egészen máshol jár...! Éppen azon jár, hogy az ünnepek alatt minden jól sikerüljön, finomak legyenek az ételek, jó legyen a hangulat, beleférjünk a tervezett költségvetésbe. De ma engeddd, hogy az Úr szava bele hasítson ebbe a máshol járó gondolatba – Valaki elárul engem! Talán, ha Júdás ekkor megáll, és b nbánatot tart, nem lett volna a Krisztus árulója. Talán a Mester egy esélyt akart adni Júdásnak ezzel, hogy felhívja a figyelmet, a lappangó kísértésre! De Júdás szintén megkérdezi csak úgy, mint a többi tanítvány, hogy csak nem én vagyok-e az Uram? És a válasz hallatán sem tart b nbánatot, hanem elment a b n útjára, ahonnan nem volt visszatérés! Mit tehetett volna szegény Júdás? – kérdezhetnénk. Nem most akarta a sátán befolyásolni el ször az embert, régi szándéka ez, ahogyan a teremtés könyvében is olvashatjuk a kísértést, és megoldást is, melyre Isten bátorította Káint, aki szintén nem állt ellene a kísértésnek, és elbukott.

„A Sátán az ajtó el tt leselkedik, és rád van vágyódása... De te uralkodj rajta!” I. Mózes 4. 7.

Nem más a mi feladatunk sem 2015-ben, – amikor a lelkünk ellenségének terve, akarata sem változott, mint hogy elszakítsa az embert az üdvösségt l, az örökélett l – Uralkodjunk a vágyainkon, a szándékon, mely árulóvá akar tenni bennünket, akár a nagypéntek, a feltámadás ünnepe kapcsán is. A Krisztus halála, feltámadása számunkra lehet vé teszi a gy zelmet a kísértések felett, hogy Krisztus követ iként ne válhassunk Krisztus árulóivá.

Kívánok, áldott hitvalló, Krisztus jelenlétében eltöltött nagypénteki és feltámadási ünnepeket!